

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Regula Sancti Patris Benedicti

Benedikt <Montecassino, Abt, Heiliger>

Moguntiae, 1604

Pro directione Monialium Congregationi, ac Monasterijs nostris
subditarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64533)

IN NOMINE
DOMINI NOSTRI
IESV CHRISTI.

*Pro directione Monialium Congrega-
tioni, ac Monasterijs nostris
subditarum.*

*De gratiis per Innocentium octauum dictis
Monialibus concessis.*

C A P. I.

INNOCENTIVS OCTAVVS con-
cessit, quod omnia Monasteria
Monialium subiecta Congre-
gationi nostræ, vel particulari-
bu Monasteriis per visitationē
aut aliter, habeant omnes gratias spirituales
Congregationi nostræ concessas præsentis &
futuras: quæ gratiæ extendantur ad Profes-
sas, Nouitias, Conuersas, Commissas, Oblas-
tas, Capellanos & earum Factores tam præ-
sentes quam futuros: ea facientes quæ nos
pro consecutione dictarum gratiarū facimus.

Quod non acceptentur ultra dicta Monasteria, per Congregationem nostram, nisi seruatũ certis conditionibus.

CAP. II.

MONASTERIA Monialium si qua acceptanda (quod tamen euitandum est pro quiete & pace Fratrum nostrorum nullatenus acceptentur a modò, nec in visitatione, nec aliter quouis modo: nisi de consensu duarum partium ex Prælati, qui in consilio intererunt.

De Visitatoribus Monialium.

CAP. III.

VISITATIO Monialium omnium Congregationi nostræ subditarũ fiat a modò per quatuor tantum Visitatores, distributis in duas partes dictis Monasteriis: ita quod unusquisque binum, quilibet Monasteria sibi destinata visitare habeant, vacetque ipsorum officium biennium: id est, quod qui vno anno Visitator fuerit: duobus sequentibus annis Monialium Visitator esse non possit.

2. Quod si contingeret aliquem Prælatum Visitatori alicui ob quamvis causam con-

cutum, actu visitare aliquod dictorum Monasteriorum non possit, sequenti anno illud idem Monasterium actu visitare.

3. Visitatores igitur, quando vadunt ad visitandum aliquod Monasterium Monialium, hortamur ut quantum possibile est, caueant ingressum Monasterii: & id exigente necessitate cum omni modestia & grauitate & sobrietate faciant. Et simul ambo semper incedant: nec vnus ab altero discedat. Atque ut non solum verbo, sed etiam facto edificent visitatas. Ordinamus, & strictius precipimus, ne quis omnino eorum præsumat ibi comedere carnes, nisi in casu magnæ necessitatis.

4. Neque adducant secum socios, nisi maturos & graues viros, atque ætate prouectos: & in quantum fieri poterit ducant socium Confessoris. Nec permittant socios suos vlla ratione loqui cum Monialibus, nisi de expressa sua licentia: quam hortamur, ut non facile concedât, nisi pro necessariis tantum, qui etiam Fratribus quibuscunque ad se pro quacunque causa venientibus non possint ut cū Monialibus loquantur licentiam impertiri. Quique Visitatores durante eorum annuo officio, non præsumant accipere munuscula aliqua à Monialibus, nec ab ipsa Abbatissa: ne secundum dispositionem sacrorum canonū pena restitutionis in duplum, & à Diuinis (quod magis timendum est) suspensionem incurrant.

5. Quod si in visitationibus earū aliquid nota

dignum inuenerint, referant Capitulo Generali, vt debita prouisio adhiberi possit: & quas alicui Moniali concesserint licentias scriptis dent, aliter fides non adhibeatur.

De Prælato, & Conuentu Monasterii cui subest cura Monialium.

CAP. IV.

PRÆLATI Monasteriorum quibus subest cura sunt Moniales nostræ, non præsumant ingredi dicta Monasteria: nisi pro aliqua ardua necessitate, & ab Abbatisa, cum Deputatis fuerint requisiti. Et tunc cum Confessore, siue eius socio, aut de licentia Deputatorum suorum, cum alio probò & maturo & ætate prouecto Fratre. A quo nunquam discedant dum sunt in Monasterio: & nunquam accedant significanti Superiori Monasterii sui, nec aliter possint accedere, nec deducant iuuenes aut leues Fratres.

2. Caueant autem Prælati, ne alicui Moniali concedant speciales licentias: quantum tamen si dederint, dent in scriptis: nec aliter credatur tales licentias allegantibus.

3. Prælati quoque, quantum fieri poterit non comedat: aliis uero Fratribus, præter socium Prælati & Confessoris, in hospicio Monasteriorum Monialium comedere penitus interdiciamus.

4. Quando autem aliquis Frater petierit licentiam eundi ad visitandas aliquas Moniales

les, non detur ei licentia: nisi consanguineus earum fuerit, vsque ad secundum aut tertium gradum inclusiuè: aut si qua vrgens, & manifesta causa, quam Prælati sciat, occurrerit: & tunc ordine infrascripto, videlicet: Quod Prælati congregatis Deputatis suis proponat nomen Fratris & causam: quæ si legitima à maiore parte prædictorum computata Prælati voce iudicata fuerit, dent illi licentiam, cum deputatione etiam socii maturi & probi Fratris de Monasterio, aut proprii Confessoris. Qui tamen non possit ingredi Monasterium, sed ad crates loquatur: nec nisi cum illa pro qua licentiam obtinuit, ac custode sua & Abbatissa.

5. Mandamus igitur omnibus Fratibus Congregationis nostræ, ne accedere præsumant ad Monasteria Monialium, nisi seruatis prædictis: sub pæna carceris ad arbitrium Prælati & P. P. æsidentis, aut vnius ex Visitatoribus illius Prouinciæ, etiam extra tempus visitationis. Qui quando extrahentur dicant suam culpam in Capitulo: & puniantur insuper ad arbitrium extrahentium.

6. Qui verò cum debita licentia accesserint, non possint vlllo quæsito colore ibi in hospicio pernoctare: Id enim solis Visitatoribus in actu visitationis, & Confessori tempore confessionum conceditur: imò etiam extra tempus confessionis, ex vrgenti & rationabili causa cum licentia Prælati.

7. Hoc idem quoque, in casu necessitatis fa-

cere possint ipsi Prælati. Si verò contingat Prælatum à Monasterio discedere, non relinquitur in sua absentia, vices suas gerentibus, generalem licentiam eundi ad Monasteria Monialium: sed petant licentiam à Superioribus, sicut & cæteri.

8. Sit autem in arbitrio Prælatorum permittere, vt mittantur ad dictas Moniales Cinctiæ, Tunicellæ & Scapularia ad suendum: de modò nomina Fratrum in ipsis non apponantur: sublata etiam omni vanitate, & superfluitate in illis suendis. Nec deinceps Prælati vel Monachi se implicent in temporalibus Monasteriorum dictarum Monialium: nisi pro consilio tantum, aut in casu alicuius urgentis aut extraordinariæ necessitatis.

De Confessore Monialium.

C A P. V.

CONFESSORES Monialium eligantur graves & maturi tum ætate, tum moribus: Nec possint ingredi Monasteria eorum nisi instante infirmarum, & conferendo sacramentorum necessitate, & semper in loco sibi deputato.

2. Et vt, iuxta Apostoli sententiam, omnia honestè, & secundum ordinem fiant in nobis: & quia his qui in CHRISTO piè viuunt, non tantum malum tantum, sed mali quoque suspitio candida est: Statuimus, vt socius Confessoris Monialium

Monialium

Monialium, quantum fieri poterit, ab ipsius latere, non recedat: & pro amborum custodia, semper alter alterum videat. Cum verò pro audienda confessione, aut aliquo Sacramento conferendo ingreditur: vadat semper cū cotta, & stola super ipsam. Extra hos casus nullo modo ingredi possit: nisi de speciali licentia Prælati sui, ob aliquam causam, si iusta & necessaria fuerit.

3. Concedimus autem quod Confessores tempore confessionum possint dormire in hospitio, extra septa Monasterii Monialium: alio verò tempore nequaquam, nisi aliqua urgente necessitate de licentia sui Superioris. Possint etiam, si senectus aut debilitas coegerit, ibi comedere carnes ter in hebdomada, tempore confessionum tantum, & de licentia Prælati sui. Si verò Moniales ad Monasteria carnes Confessori aut alteri miserint, non acceptentur sine licentia Superioris.

4. Socii verò Confessorum cum aliqua Monialium loqui non præsumant, absque licentia Confessoris. Contrafacientes autem toties in pane & aqua ieiunent, quoties contrafecerint: nec à quoquam dispensari possint, nisi pœnitentiam fecerint.

5. Nec petant ipsi Confessores, nec socii, aut accipiant siue dent aliquid Monialibus, sine expressa licentia Prælati sui.

6. Communio autem ipsarum, quæ saltem semel in singulis mensibus fieri debet, fiat semper ad fenestram ad hoc deputatam: ex-

cepta feria quinta maioris hebdomadae, & solennitate corporis CHRISTI; pro processiones & ceremonias illorum dierum. Exhibeat quoque eis à Prælato Confessor extraordinarius bis aut ter in anno: quæ omnium cōfessiones audire debeat, sicuti præcipit Tridentina Synodus.

7. Ipsi etiam Monialium Confessores reconcilient & communicent mulieres seculares quæ reperiuntur in earum Monasteriis ad educationem, ipsarumque in spiritualibus curam habeant. Possint etiam mulieres seculares, habentes sepulturas in Monasteriis Monialium, vel ibi sepulturas eligentes, ob devotionem quam habent ad loca vel Religionem, per Confessores tumulari: & quoad officium funeris, sicut de Monialibus fiat. Videlicet quod Confessor intersit cum suo officio, & celebret officium funeris.

De electione Abbatissæ.

CAP. VI.

IN electione Abbatissæ, in vnoquoque Monasterio seruentur, quæ & Sacrosanctum Concilium Tridentinum, & diplomata Pontificia præscripsere. Præcipit enim Tridentina Synodus, quod Abbatissa eligatur non minor annis quadraginta, & quæ octo annis, post expressam Professionem laudabiliter vixerit. Quod si his qualitatibus non

repe-

reperiatur in eodem Monasterio, ex alio eiusdem ordinis eligi possit. Si hoc etiam incommodum Superiori, qui electioni præe^o, videatur: ex iis quæ in eodem Monasterio annum trigessimum excefferint, & quinque saltem annis post Professionem rectè vixerint, Præfide consentiente, eligatur. Si verò, qui electioni præsunt claustra Monasterii non ingrediantur: sed ante cancellorum fenestrellam vota singularum audiant vel accipiant.

2. In hac autem electione facienda, præscribit Diploma Gregorii XIII. die septimo Aprilis M.D.LXXIII. Datum. Primò quod si in duobus Scrutiniis non conuenerint sufficientia suffragia: nempe duæ ex tribus partibus: possint Visitatores duas aut tres Moniales ad regimen aptiores seligere, pro quibus eatur in suffragia: & quæ plura tulerit Monialium vota, ut canonicè electa. Et hoc in posterum perpetuo obseruetur. Secundò, quod teneantur Moniales eligere vnã ex duabus aut tribus prædictis per Visitatores selectis, sub pœna excommunicationis, suspensionis & interdicti, aliisque censuris, & pœnis, remota omni appellatione, recursu, reclamatione, &c.

3. Tertiò quod possint, etiam præscripti Visitatores, & Prælati, quæ iudicauerint circa prædicta necessaria seu quomodolibet opportuna liberè exequi & facere: pareantque eis Moniales in virtute sanctæ obedientiæ.

4. Cum autem prædictæ electiones faciendæ

erunt

erunt (quas tempore visitationis dictarum
Monialium celebrari decernimus) tres ante
do Scrutatores interueniant. Erit autem
arbitrio & facultate Visitatorum Monialium
eligere sibi socium quem maluerint de Mo-
nasterio, loco illius ubi erit Abbatissa con-
tenda, excepto tamen ipsarum Monialium
Confessore: attento quod electiones huius
modi omnino per vota secreta fieri debeant
iuxta Concilium Tridentinum.

5. Cæterum, quia multa inconuenientia,
Abbatissarum electione exoriri cõperimus
dum sunt nonnullæ Abbatissæ quæ per se
complices suas innoentium corda seducunt,
earum vota ad se diuersimodè trahentes, in
suarum dispendium animarum: Quare eorum
saluti, paci que omnium consulere volentes
Ordinamus, & statimus, ne aliqua Moni-
lis quouis tempore pro electione Abbatissæ
practicam facere audeat: dicendo talis esse
apta, aut bonum esset fere talem vel non fa-
cere: seu da vocem tali, & huiusmodi. Si alia
qua verò contrafecerit, volumus per trienni-
um priuari voce actiua & passiuâ in electione
Abbatissæ à Superioribus suis. Cupientes ut
que prædicta debitum effectum habere, præ-
dictis Visitatoribus mandamus, ut ante in-
itium visitationis si vlla fuerit practica facta
diligenter inquirant: & si quam fecisse pra-
cticam repererint, ipsam per triennium om-
nino priuēt in futura Abbatissæ electione.

6. Nulla quoque Abbatissa plusquam per biennium ad summum in tali officio perseverare possit, sicut præcepit Apostolicum breve Gregorii XIII. die xv. Januarii 1575. datum. cuius summarium tale est.

*Abbatissa
& Priorissa
in cong. S.
Iustina, bi-
ennales
dumtaxat.*

Primò Abbatissæ & Priorissæ Monialium stent in tali officio per annum tantum, aut ad summum per biennium.

Secundò si quæ ultra biennium electæ sunt, quamvis interuenerit renuntiatio ab ipsismet facta, sint à dicto timore transacti biennii officio Abbatissatus aut Priorissatus absolute: intelliganturque talia officia vacasse à dicto tempore expleti biennii.

Tertiò possint Moniales in virtute sanctæ obedientiæ, & sub pœna priuationis vocis actiue & passiuæ & excommunicationis maioris, aliquam in Abbatissam, aut Priorissam eligere aut postulare, contra præscriptam formam.

Quartò si aliquæ fuerint, contra hanc formam electæ, non confirmantur aut admittantur à Visitatoribus, aut Prælatibus nostris: imò ab eisdem compescantur contradictores per censuras, omni appellatione remota.

Quintò irritum & inane sit, quicquid super his aliter fuerit attentatum, nec obstant, quæcunque contraria statuta hactenus facta, &c. Hæc Apostolicum diploma: Quod inuolabiliter obseruari volumus.

7. Volumus etiam, quod nulla Abbatissa de cætero ad eandem dignitatem & officium as-

lumi possit, nisi per quadriennium in egra
vacauerit. Nulla quoque Monialis immo-
ratè succedere possit alteri forori carnali in
iulmodi electione.

8. Statuimus insuper ad tollendam perpetu-
tatem, Abbatissam quando vacare contige-
rit, immediatè in Priorissam eligi non posse
sed à dicto Prioratu, & ab aliis officiis eun-
dem biennio vacet.

9. Deputatarum verò & aliarum officialium
electio non nisi de Visitatorum consensu
& quæ officiales siue Superiores sint, non nisi
si per biennium perseuerare possint.

10. Visitatores autem ipsos hortamur, ut
Praelatis conferant, & cum eius consilio
tutè super huiuscemodi disponant.

11. Non possit Abbatissa, sub poena suspen-
sionis ab officio suo Capellanum reiectum
licentiatum ultra recipere: nisi de licentia
Patris Praesidentis, cui soli spectat ipsius
suspensionis dispensatio.

12. In Monasteriis Monialium ponantur
claves portis earum: ita ut porta seu ostium
aperiri non possit, nisi socia assistente.

De acceptandis Monialibus.

CAP. VII.

IN accipiendis puellis tum ad habitum
tum ad Professionem, illa omnino
executioni mādanda, quæ Tridentina Synodus

1. Præscriptum. Inter quæ id præcipuè aduertendum, quod Professio fieri non potest aut debet ante sextumdecimum annum expletum: ad quam nulla admittenda, quæ minori tempore quam per annum in probatione steterit.

2. Nulla autem possit in Capitulo proponi, nisi de consensu Prælati & Visitatorum, si præsentibus fuerint: aliter omnia pro infectis habeantur. Si qua autem reiecta fuerit, non possit proponi amplius, nisi maior pars Capituli præsentis Prælati consenserit. Quo factò possit denò proponi, attèto quòd si quæ Moniales non fuerint actu in Capitulo, tam in his quam in cæteris omnibus actibus capitularibus, in quibus vox requiritur, non possint vocem suam alteri committere, nec etiã ipsi Abbatis: sed Visitatores siue Prælatus sic absentium, ob infirmitatem vota requirant: denturque penitus vota per calculos aut fabas & non per voces.

3. Quando autem vestiendæ erunt puellæ habitu S. Religionis, ad euitandum tumultum & conseruandam illarum deuotionem, ipsæ pro sumendo habitu nouitatus vesperè introducantur Monasterium: & in manè scetò induantur habitu Sanctæ Religionis in interiori Ecclesia: & in hoc fiat absque sæculari pompa, nisi in aliquibus locis alia esset consuetudo.

4. Caneatur autem, ne multiplicentur Nouitiæ ultra numerum qui vel ex redditibus

propriis Monasteriorum, vel ex confuetudine
 leemosynis cōmodè possit sustentari: vnde
 creuit Sacra Tridentina Synodus. Necesse
 mosynæ pro receptione Nouitiarum ac-
 ptæ, ab Abbatissis absque interuentu suorum
 Prælatorum & Monasterii Deputatorum
 pendantur.

5. Aduertatur præterea, ne ante Professionem
 excepto victu & vestitu, Nouitia illius tem-
 poris quo in probatione est, quocunque pro-
 textu, à parentibus vel propinquis aut curato-
 ribus eius Monasterio aliquid ex bonis eius-
 dem tribuatur: ne hac occasione discedere
 nequeat, quod totam, vel maiorem partem
 substantiæ suæ Monasterium possideat, ne
 facile si discesserit id recuperare possit: Quo-
 potius præcipit Sancta Synodus, sub anatemi-
 matis pœna, dantibus & recipientibus ne
 villo modo fiat.

6. Moniales Congregationi nostræ subditæ
 nullam amodò in Monialem suscipiant, et
 chrismatam: ne tali occasione cogantur
 troducere Episcopos, & aperire Monasteria
 secularibus.

7. Nulla etiam mulier cuiuscunque condi-
 tionis vel ætatis existat, pro quacunque cau-
 reponi possit in Monasteriis: nisi seruatis
 dinationibus Illustrissimæ Congregationis
 & Diplomatum Pontificiis, obtentaq; licen-
 tia Patris P. residentis, aut Capituli Gener-
 l s: excepta tamen causa vrgentissima, vide-
 cet tempore belli, & huiusmodi.

De Monialibus in genere. CAP. VIII.

AD conseruandam famam & conscien-
tiam & honestatem, custodiendaque
præcepta tum sacri Concilii tum Pontificia,
nulli Moniali liceat post professionem exire
à Monasterio, & ad breue tempus, quocun-
que prætextu. Clausura enim est vnū & præ-
cipuum de substantialibus in Monialibus.
Quapropter eam custodiendam præcipit sub
censuris & pœnis Pius V. per Diploma Cal.
Februarii M.D. Lxix. datum, cuius summa-
riam, ne ignoretur hic apponendum duxi-
mus.

Primò. Nulla Monialis clausuram exeat,
præterquam in causa magni incendii, infir-
mitatis, lepræ, & epidimiæ: examinanda ap-
probandaque in scriptis præter alios Superio-
res etiam per Episcopum aut Ordinarium.

Secundò. Quæ cum præ tali entia egre-
dientur, foris itent tantum per necessarium
tempus, & non vltra.

Tertio. Aliter quam, vt dictum est, egredi-
entes, & licentiam exeundi conceden-
tes, aut comitantes, aut recipientes, incur-
rant excommunicationem latæ sententiæ, à
solo Romano Põpice, præterquam in mor-
tus articulo absoluendam.

Quartò. Præter dicta egressæ, Præsiden-
tes & alii Superiores licentiam concedentes,
dignitatibus, officiis & administrationibus

sint priuati, ad eadem & alia obinenda
biles.

Quintò. Omnia prædictis contrariis
quoscunque obtenta & obtinenda sint re-
cata: Nec aliter liceat cuius iudicare aut
interpretari: irritumque sit & inane, quic-
secus, à quoquã super his, quoquo modo
rit attentatum. Hæc igitur ad amissum
quoad egressum ipsarum Monialium
seruanda.

2. Non portent autem Moniales aut
tur velis sericis, aut crispatis bauariis, ad
tanda scandala sæcularium, quia habent
iusmodi speciem mali. Non teneant carum
neque habeant cameram, & cellam
sed altera earum priuentur, neque
mant cantare in organis, sine licentia
sui.

3. Prohibemus etiam, ne in Monasteriis
nialium & Ecclesiis aliisque locis earum
Visitatorum & sine Prælati licentia
audeant fabricare.

4. In Ecclesiis vero earum statuimus,
Præter Capellanos seculares sibi deputatos
permittatur Missas celebrare. In arbitrio
men Prælati sit, si ex aliqua rationabili
sibi super hoc visum fuerit dispensare. Mo-
stri autem, aut laici, aut Ecclesiastici, aut
quisquam ad earum Monasteria accedere
permittantur, vt Moniales doceant son-
aut cantum.

De ingressu personarum laicarum, in
Monasteria.

CAP. IX.

SICUT in egressu Monialiū à clausura ob-
seruanda sunt quæ supra proposuimus
Decreta, per Pium V. sic in ingressu persona-
rum laicarum quarumcunque obseruari de-
bent, quæ in Diplomate Idibus Iunii 1575. da-
to Gregor. XIII. præcipit, cuius summa ta-
lis est.

Primò. Nullis mulieribus aut viris cuius-
cunque sint dignitatis & status, permissum
sit, virtute quarumcunque licentiarum ob-
tētarum, ingredi Monasteria & domos & lo-
ca Monialium. Et si qui litteras processus aut
licentias pro tali ingressu obtinuēre, non pos-
sint illis vi, sub excommunicationis lætę sen-
tentię pœna, cuius absolutio summo Ponti-
fici reseruetur.

Secundò. Abbatissæ, Abbates, Conuen-
tus, alique Superiores, sub eadem excom-
municationis pœna, necnon priuationis di-
gnitatis benefi. iorum & officiorum suorum,
& iu hab. litatis ad illa, & alia in posterum ob-
tinenda nullum in Monasteria, domos, & lo-
ca sua prætextu dictarum licentiarum ingre-
di faciant aut permittant.

Tertiò. Sub eisdem quoque pœnis inter-
dictum sit omnibus, qui ingrediendi licenti-
as ab Episcopis aliive Superioribus obti-

nuerint, eisdem obtentis vti, præterquam necessitatibus v'gentibus: nec aliter ipsæ Moniales tales admittant, sub eisdem pœnis, nec obstant prædictis contraria quæcunque. hæc igitur penitus obseruanda erunt quæ tam strictè præcipiuntur.

2. Ordinamus etiam, vt insuper Moniales nostræ Congregationi subditæ, omnino abstineant à colloquijs personarum laicarum vtriusque sexus, etiam consanguineorum, omnibus diebus Quadragesimæ, & Aduentus Domini, & in quibus facta fuerit sanctissime Communio; ob reuerentiam talium dierum, & vt contemplationi vacare possint.

3. Nulla autem Monialis nec etiam Abbatissa præsumat introducere alios Medicos præter ordinarios Monasterij, sine licentia Prælati vel Visitatorum in acta Visitatorum. Qui quidem Patres non facillè licentiam huiusmodi impartiantur: sed omnino aduertant ad Decreta in præscripto Breui.

De litteris, & munusculis, non mittendis, neque recipiendis. CAP. X.

1. **O**RDINAMVS Vt Moniales a modo non præsumant mittere D. f. n. t. o. r. i. b. u. s. munuscula tam generaliter quam particulariter.

2. Volumus & ordinamus ad euitandū proprietatis vitium, turba & inobedientias & alia inconuenientia, quod nulla Monialium de-

nare

nare aliquid possit vili Abbatum, Confessorum, Virginitatum, Monachorum, aut aliorum ex nostris, nec etiam de speciali licentia Abbatissæ.

3. Idemque intelligimus de Fratribus nostris: qui Monialibus quibuscunque etiam de licentia expressa Prælati sui donare aliquid præsumpserint.

4. Contrafacientes verò tam Moniales quàm Fratres cuiuscunque gradus existant, ieiunent in pane & aqua, intra quindecim aut viginti ad summum dies: & Prælato & Abbatissæ respectivè recepta restituant, super quò à nemine dispensari valeant.

5. Ordinamus etiam quod Moniales scribentes & mittentes litteras vel nuntia cuilibet Fratrum nostrorum, pro qualibet vice comedant in terra in Refectorio in pane & aqua: & genuflexæ maneat ad portam Refectorii transeunte conventu, cum zona ad collum.

6. Idem intelligatur de Fratribus scribentibus, gravius puniendis, etiam pœna carceris pro qualitate litterarum. Exipiuntur tam in scribendo quam in mittendis munusculis Fratres, Sorores & alii consanguinei vsque ad tertium gradum: quid facere possint de licentia Superiorum.

FINIS.

LAUS DEO.